

GUUS & JOHNNY LAPORTE

© Niek Hidding

Op 23 februari 2021 verscheen de biografie De zeven levens van Oscar Benton [71 jaar blues en 1 evergreen]. Een intrigerende geschiedschrijving over een bijzonder mens en zijn volhardende expeditie naar eeuwig roem, geschreven door Peter de Bruyn. Diezelfde dag werd op NPO2 de documentaire I'm Back uitgezonden over het bewogen leven van de zanger/entertainer. Een ontroerend document waarin documentairemakers Roel en Mees van Dalen terugblikken op het roerige artiestenbestaan van de Haarlemse zanger en Oscar in zijn de laatste fascinerende jaren hebben mogen volgen, tot aan zijn dood op 8 november 2020. Deze documentaire eindigt met een emotioneel shot van twee broers die met een goed glas speciaalbier proosten op het leven. Deze twee broers, Guus en Johnny Laporte, hebben een geschiedenis en een muzikaal verwantschap met Oscar dat zich uitstrekt over 5 decennia. Het woord liefde zullen beide broers niet snel in de mond nemen, maar dat Oscar voor altijd in hun hart zit staat buiten kijf. Onder het genot van een kop koffie zit ik in Alkmaar bij Guus aan de eettafel en komt Johnny binnenlopen met overheerlijke saucijzenbroodjes. Twee broers, twee gitaristen, die zes keer op het North Sea Jazz Festival speelden en twee Edisons mochten ontvangen.

De familie Rijken -de geregistreerde achternaam van de familie- werd in april 1958 gerepatriëerd vanuit Sumatra naar Nederland met het passagiersschip Oranje van de Nederlandse Stoomvaart Maatschappij. Vader, moeder een dochter en drie zoons waaronder de 8-jarige Guus [geboren in Singaradja, Bali] en de 6-jarige Johnny [geboren in Medan, Sumatra]. "Als kind was het een groot avontuur, ik kan me nog goed herinneren hoe koud het was toen we aankwamen", vertelt Johnny. "In eerste instantie werden we opgevangen in een pension in Bergen waar we direct stampot te eten kregen. Onze moeder vond het belangrijk om ons meteen aan te passen aan de Nederlandse cultuur maar onze vader had het meteen al gezien hier in Nederland, hij wilde het liefst direct weg. Hij werkte bij de douane en kon tot zijn 50e zijn tropenjaren volmaken." Guus neemt een slok koffie en vult zijn broer aan. "Hij had 25 jaar voor de Koningin gewerkt en werd bij een sollicitatie bij de Gemeente Haarlem -waar wij inmiddels woonden- weggestuurd. Gaat u maar terug naar uw 'paalwoning' werd er letterlijk gezegd. Wij werden op beide plekken met de nek aangekeken. De Molukse gemeenschap heeft het nog veel zwaarder gehad dan wij. Wij kregen de kans om ons aan te passen, de Molukse gemeenschap helemaal niet. Zij spreken nog Maleis, wij helemaal niet, nooit geleerd. In Indonesië waren wij belanda's en gingen helemaal niet om met de Indonesiërs. Zelfs onze baboes spraken een beetje Nederlands."

"WIJ WAREN BRUIN, UNIEK, EEN BEZIENSWAARDIGHEID"

Johnny spreekt van geluk dat ze in de muziek terecht zijn gekomen. "Wij moesten hier in Nederland echt meer presteren. Je wilde er toch bij horen." Guus benadrukt dat er toen in Nederland alleen nog maar Chinezen waren. "We werden best gepest als kleine jongens, wij waren de pinda's en de Chinezen waren poepchinezes. Wij waren bruin, uniek, een bezienswaardigheid. We roken ook anders, naar knoflook en trassi. Op de lagere school had ik me al aangesloten bij een straatgroepje, een clubje gezonde recalcitrante jongens. Ik gooide een keer een steentje tegen een lantaarnpaal en laat nu net de melkboer dat zien. Er was natuurlijk maar één bruine jongen in de wijk en al snel

stond de wijkagent aan de deur: uw zoon heeft een lantaarnpaallamp kapot gegooid. Ik werd door mijn ouders ontboden in de voorkamer, het was een heel gedoe wat wel honderden gulden zou gaan kosten."

"Wij hadden als het ware de eerste thuisbezorgdienst" Die voorkamer was een bijzondere plek in huize Rijken. Johnny kan zich de sfeer en de geur van het Indische etenswaren winkeltje dat zijn ouders daar waren gestart nog goed herinneren. "Mijn vader had daar een Indische toko -Warung Kita. Ons Winkeltje- en mijn moeder stond de hele dag te koken en bestellingen klaar te maken die mensen kwamen afhalen. Wij hadden als het ware de eerste thuisbezorgdienst. Guus fietste dan met van die rantang pannen vol bami en saté aan zijn stuur naar een klant in de buurt. Wij hadden als één van de eersten in de wijk een telefoon zodat mensen bestellingen konden doorgeven. Oscar heeft later veel gebruik van die telefoon gemaakt. Hij belde altijd met zijn vriendin, Carla. Na de dood van mijn vader in 1960 heeft onze moeder het nog een hele tijd voortgezet als een soort Waroeng Keliling [geluid van een belletje]. De bestellingen werden bezorgd in Overveen, Bloemendaal of Aerdenhout, waar al die suikerooms zaten die in Indië geweest waren. Die wilden wel weer eens genieten van een lekkere Indische maaltijd."

"HIJ HAD TENSLOTTE BELOOFD DAT HET MOOIER EN BETER ZOU WORDEN"

*** dé Blueskrant

De broers halen samen herinneringen op die een lach op hun gezicht tovert maar waarvan enkele -zeker bij Guus- diepe sporen hebben nagelaten. "Onze vader was streng Katholiek en elke zondag als we uit de kerk kwamen wees hij naar de overkant waar een groot pand leeg stond en zei: 'over een tijdje gaan we daar een restaurant beginnen en wanneer we dan genoeg geld verdiend hebben gaan we naar Mallorca om daar een restaurant te openen.' Hij kon maar niet wennen aan de Nederlandse kou. In Mallorca zat al een heel contingent Indo's, daar zag hij dus mogelijkheden en Indo's vielen niet zo op tussen de Spanjaarden. Twee jaar na onze komst naar Nederland overleed hij op 52-jarige leeftijd, het klimaat en zijn zwakke hart hadden zijn tol geëist. Hij heeft zijn belofte helaas nooit na kunnen komen. Als kind heb ik hem dat heel lang kwalijk genomen, hij had tenslotte beloofd dat het mooier en beter zou worden. Ik heb ook nooit afscheid van hem kunnen nemen, een hartaanval en opeens was hij er niet meer. Daardoor ben ik altijd op de vlucht geweest zodat de waarheid me niet kon inhalen. Ik kon moeilijk relaties en vriendschappen vasthouden en makkelijk van mensen afscheid nemen, zelfs van familie. Dit heb ik op mijn veertigste pas ontdekt en een plek kunnen geven."

"IK VERVALSTE DE HANDTEKENING VAN MIJN MOEDER"

Na een laatste slok koffie pakt Guus de draad weer op en vertelt gepassioneerd verder over hoe hij in de Haarlemse muziekscene terecht kwam. "Door oom Louis -die altijd op de familiefeestjes speelde- maakten wij kennis met de gitaar. We keken de grepen af en leenden een gitaar bij Indische jongens in de buurt. Er werd thuis altijd muziek gemaakt, dat hoorde bij onze cultuur. Bovendien, wanneer je met een gitaar over straat liep trok je altijd de aandacht van de meisjes. Thuis kregen we Wehkamp catalogus in de bus. In 1963 werd er natuurlijk ook al op de pof gekocht. Daarin stond een elektrische Shadow gitaar, compleet met stemfluit en akkoordenboekje. Ik vervalste de handtekening van mijn moeder -dat was ook altijd handig voor de verzuim briefjes van school- en bestelde die gitaar voor 125 gulden, dat was een hoop geld in die tijd. Enkele weken later kwam er een grote kartonnen doos binnen en moest ik mijn moeder uitleggen wat ik gedaan had maar beloofde de gitaar binnen de twee weken zicht periode weer terug te sturen. Dat is nooit gebeurt natuurlijk. Ik was de oudste en moest eigenlijk het voorbeeld geven. Zakkeld kregen we niet dus met een krantenwijk betaalde ik de gitaar af, met een paar gulden per week."

"IN DE MUZIEK BESTAAT ER GEEN KLEUR"

Johnny kan zich herinneren dat hun moeder het achteraf niet zo erg vond. "Ze was na de dood van onze vader wel wat strenger, ze was tenslotte vader en moeder tegelijk. Guus had daar als oudste jongen het meest last van. Hij was altijd ondernemend en had al een brommer op zijn veertiende, voor zijn krantenwijk. We hebben van huis meegekregen dat je gewoon moet werken voor je geld, dus hadden we een bijbaantje naast onze studie. Ik zat in de bloembollen, deed inpakwerk of werkte ergens op de expeditie." "Ik vond er geen bal aan om 's ochtends vroeg de krantenwijk op de fiets te doen", lacht Guus. Het waren grote wijken en op de brommer ging dat veel sneller, ook op de pof gekocht trouwens. Die brommer heeft me ook wel eens in het ziekenhuis doen belanden. Moest mijn moeder op het politiebureau komen en dat was 'not done' natuurlijk. Weer een bruine die zich niet wist te gedragen, zo ging dat in die tijd, wij waren altijd de pineut." In de muziek bestaat er geen kleur, volgens Johnny. "Daar draait alles om de muziek. Ik heb het er wel eens met Oscar Benton over gehad want hij heeft zijn hele leven met Indo's muziek gemaakt: Monica, Dries Holten [Sandra en Andres -red], Jack Jersey en de Laportes. Daar had hij zich helemaal nooit mee beziggehouden. 'Waarom zou ik een Indo ophemelen', zei hij dan gekscherend. Wij behandelden Oscar misschien ook wel anders en waren minder direct maar meer afwachtend. Volgzzaam, dat kon Oscar volgens mij wel waarderen."

Guus sluit zich eind jaren zestig aan bij de schoolband van het Mendelcollege in Haarlem genaamd John the Revelator opgericht door klasgenoot Tom Huissen.

*** dé Blueskrant

VIJF DECENNIA DIENSTBAARHEID TEN BATE VAN DE BLUES

"De blues heb ik leren spelen bij John the Revelator. Tom Huissen had de platen van Robert Johnson en Big Bill Broonzy, die klonken allemaal te gek. Mijn moeder vond het jankgeluid en vroeg; 'heeft die man pijn of zo?' Ik vond het prachtig maar begreep nog niet dat zij in hun eentje speelden." Johnny weet te vertellen dat Tom Huissen in Londen op kostschool gezeten heeft. "Daar werd hij bevriend met Danny Kirwan die later naast Peter Green gitarist werd bij Fleetwood Mac. Tom nam vanuit Engeland ook de witte blues mee en daar was ik van gecharmeerd, van de blanke blues: John Mayall, Eric Clapton, Cream en uiteraard Fleetwood Mac."

"OP HET PODIUM WAS OSCAR SOWIESO EEN KONING"

Wanneer blijkt dat bij terugkomst van een vakantie Guus' plaats bij John the Revelator is ingenomen door een andere gitarist was Guus vrij. Al gauw stond Oscar voor de deur. In Oscar's biografie valt te lezen dat het grillige karakter van Oscar en zijn tomeloze ambitie voor sommige muzikanten in zijn band teleurstelling brengt en anderen kansen biedt. Waardoor Johnny op 18-jarige leeftijd ook lid van de Oscar Benton Bluesband wordt. "In welke omstandigheden ik erbij kwam staat in de biografie. Het was heel apart want ik kon nauwelijks gitarspelen en had totaal geen podiumervaring maar Oscar vond iemand uit the inner circle belangrijker." De broers staan jaren volledig in dienst van de flamboyante bluesman. "Wij deden gewoon wat hij wilde", zegt Guus alsof het de normaalste zaak van de wereld was. "Dat ging niet om gewin maar we vonden het gewoon geen probleem. Oscar had het altijd hoog in zijn bol. Op een dag kocht hij een mooie tweedehands Citroën, een snoek. Daar wilde hij mee pronken en zei tegen mij; 'Guus jij gaat rijden.' Dat deed ik dan zonder pardon en meneer ging vorstelijk achterin zitten. Dat hoef je niet tegen een assertieve jonge Nederlander te zeggen. Die zou zeggen: ik ben toch niet achterlijk." Johnny maakt het verhaal geamuseerd af. "Dan zaten wij in de bus en kwam Guus met Oscar heel langzaam voorbij rijden en zwaaide Oscar alsof hij de koning was. 'Zo hielden wij Oscar's status in stand en deden dat met plezier hoor', benadrukt Guus. "Als je dat trouwens niet deed dan wees hij je het gat van de deur. Hij had er geen moeite mee om te zeggen waar het op stond. Op het podium was Oscar sowieso een koning, daar konden wij echt wat van leren." "Die man was echt een spons", aldus Johnny. "Hij blonk al uit toen hij nog klassieke muziek speelde, hij hoorde iets en hij vergat het nooit meer. Zijn gitarspel was uniek, op zijn eigen manier en onnavolgbaar, geen Green en geen Clapton."

"ZO GING DAT BIJ ONS IN DE FAMILIE, NIET MEER OVER LULLEN"

In de zomer van 1972 verdwijnt Guus plotseling in het niets, zich niet realiserend wat dat teweegbrengt bij zijn familie en de band. Op dat moment is hij zich van geen kwaad bewust. "Op mijn 21e ben ik gewoon weggegaan met mijn vriendin van drie straten verder. Zij had een zus in Zweden en daar zouden we heen gaan, zo ver mogelijk weg van Nederland. We vertrokken halsoverkop met de auto van mijn zus, die op dat moment in Amerika zat. Ik nam niet eens mijn gitaren mee. Onze eerste stop was Groningen en daar kwamen we al snel tot de conclusie dat verder reizen financieel niet erg aantrekkelijk was. In Groningen konden we al snel bij een Chinees restaurant aan het werk, daar kregen we tevens onderdak.

studio-opnames. Live speel ik heel anders, dan zit ik in mijn eigen bubbel, met mijn eigen publiek. Ik ga nu lang genoeg mee en niemand zegt mij meer hoe ik iets moet spelen. De gitaarpartij van het nummer Hard Feelings van ons laatste album Almost There heb ik om die reden bij John thuis opgenomen. Hij vormt geen mening over hetgeen ik doe en ik hoef me niet in te houden. Die groove van dat nummer had ik acht jaar geleden al geïntroduceerd, kun je nagaan hoelang daar over gedebatteerd moet worden. Johnny: 'Wie ben ik dat ik tegen Guus ga zeggen hoe hij moet spelen. Bij de laatste albums van Oscar ging ik echt niet tegen Saskia Laroo of Jan Akkerman zeggen hoe ze moesten spelen, je vraagt ze toch niet voor niks?' Guus: 'Tijdens de opnames van Almost There moesten in de studio nog een aantal nummers volledig worden omgegooid, zonde van de tijd en het geld. Dat is ook een van de redenen dat we de afgelopen jaren niet aan een nieuw album zijn begonnen, het was even genoeg geweest.'

"NIEMAND ZEGT MIJ MEER HOE IK IETS MOET SPELEN"

De wereld was veranderd in Haarlem want de Oscar Benton Band was opgeheven, Oscar ging solo en de rest van de band startte Barrelhouse." In 1977 voegt Guus zich -nu als gitarist- bij Barrelhouse, die dan al twee albums afgeleverd heeft en met Tineke Schoemaker furore begint te maken. Na ruim 45 jaar is Barrelhouse nog steeds een toonaangevende liveband in het circuit. De gitaartandem van de broers Laporte hebben daar een groot aandeel in, Johnny noemt het zelf een bescheiden aandeel. "Ieder daardit heeft een evenredig democratisch aandeel. Daardoor kon ik moeilijk mijn ideeën kwijt bij Barrelhouse. Dat lag aan mij. Voordat ik iets ter tafel bracht moest het wel iets geraffineerd zijn, dan liet ik het pas horen. De ideeën werden niet altijd begrepen, waren soms te moeilijk. 'God Bless The Child' bijvoorbeeld, speel ik in mijn eentje op banjo. Veertien akkoorden, de lat hoger leggen hoort er nu eenmaal bij want je moet vernieuwen." Guus springt er graag op in. "Iedereen heeft altijd een mening binnen Barrelhouse, de een weet het beter dan de ander en daar worden het vaak ellenlange processen van. Ik word daar onzeker van en dat resulteert in -naar mijn mening- slappe gitaarpartijen tijdens

"BARRELHOUSE IS ECHT EEN UNIEKE BAND HOOR"

Johnny legt uit dat binnen Barrelhouse een bepaalde hiërarchie ontstaan is waarin Guus en hij zich altijd een beetje op de vlakke houden. Ze omzeilen botsingen. Hij sluit trouwens niet uit dat Barrelhouse nog weer een nieuw album gaat maken. Hij heeft daar genoeg ideeën over. "In de studio functioneer je maar voor vijftig procent. Je moet ter plekke een perfecte prestatie leveren, bijna onmenselijk. We zijn een liveband met beperkingen in de studio. Tineke is echt een fantastische zangeres, we zijn allebei gek op haar. Haar performance heeft een heel andere impact dan die van Oscar, ze zijn niet te vergelijken. Hetzelfde geldt voor ons twee, Guus is extravert, soleert met zijn hele lichaam, haalt de toon uit zijn tenen. Ik ben meer geconcentreerd, denk ik." Guus knikt instemmend. "Tineke is onderdeel van de band, Oscar stond voor de band, nog voordat hij een woord gezongen had stond hij al met zijn armen wijd op de rand van het podium.

LEES VERDER OP DE VOLGENDE PAGINA

VERVOLG **GUUS & JOHNNY LAPORTE VIJF DECENNIA DIENSTBAARHEID TEN BATE VAN DE BLUES**

En wanneer hij dan begon te zingen, zong hij ook nog eens de verkeerde tekst. Wij stonden altijd ten dienste van Oscar én nog steeds van Tineke, ze moet ook op ons kunnen vertrouwen. Barrelhouse is echt een unieke band hoor, ook al loop ik wel te mekkeren en hebben we allemaal onze meningsverschillen, het zijn de kleine dingen die binnen elke band spelen. We zijn allemaal volwassen mensen en op het podium is het samen nog steeds geweldig, we spelen nog steeds de pannen van het dak. Helaas hebben we op geen enkel studioalbum met Barrelhouse die energie weten te vatten, maar uiteindelijk is een album ook maar een momentopname.”

“IK WAS MIJN EIGEN STAGIAIR”

Het is één van de redenen waarom Johnny met een soloproject bezig is, waarbij hij zelf alle instrumenten speelt. “Ik wil graag een album maken van pure blues met een extra dimensie, waar ik met andere elementen iets nieuws neerzet, experimenteel en divers. Of het gestalte gaat krijgen dat weet ik niet, het zit in ieder geval in mijn hoofd. Guus en ik zijn misschien wel de laatsten der Mohikanen die nog veertig jaar fulltime bij dezelfde baas hebben gewerkt, ik in de verzekeringen en Guus bij de Sociale Dienst. We hebben allebei nog wat geld meegekregen. Op kosten van de baas heb ik de cursus Sound Design gedaan en er mijn opnameapparatuur van kunnen kopen. Hetgeen ik geleerd heb, heb ik met Oscar uitgeprobeerd en ben daardoor gaan componeren. De albums I’m Back en Mirrors Don’t Lie zijn daar het bewijs van. Ik was mijn eigen stagiair en Oscar’s verhalen inspireerden mij. Muzikaal is het misschien minder blues en staat het ook ver van Barrelhouse af maar het paste precies in elkaar. De recensies van beide albums waren stuk voor stuk lovend waarin regelmatig de vergelijking met Tom Waits terugkwam. Ik weet wie Tom Waits is maar ik heb die man nooit gevolgd, eervol dus. Veel producers lieten Oscar vroeger heel hoog zingen, Bensonhurst Blues is erg hoog voor iemand die ook heel laag kan zingen. Ik heb bewust gekozen om die lage stem van Oscar te gebruiken, dat hoorde ook een beetje bij zijn leeftijd. Hij zei dan: Ik kan het wel hoor, blues zingen maar voor deze plaat is dat zinloos, dat heb ik al gedaan, ik ben veranderd.”

“WAT DEZE MAN DAAR TEWEEG HEeft GEBRACHT IS ONGELOOFLIJK”

Ik was enorm blij met de bijdragen die Jan Akkerman, Ruben Hoeke, Saskia Laroo, Kim Snelten en anderen aan deze albums hebben geleverd. Het was een leerzaam proces en de rest is geschiedenis. Ik heb erover nagedacht of ik dit met Tineke of een ander zou kunnen doen maar dat zou ik niet kunnen, weinigen laten zich zo redigeren. Oscar was bij de opnames gedwee, volgzzaam, iets dat vroeger wel anders was. Voor Oscar was het de beste manier, hij vertrouwde mij en zong regel voor regel in op een enkel gitaarlijntje. Daarna lag alles open en kon ik er mee doen en aan toevoegen wat ik wilde. Niks stond de zang in de weg.”

Diegenen die in de documentaire I’m Back de wonderbaarlijke herrijzenis van Oscar Benton hebben gezien, zullen zeker vol verbazing hebben gekeken naar de heldenstatus die hij nog steeds heeft in het Oostblok. Tijdens zijn laatste tour in 2019 waar hij zijn allerlaat-

ste bandshow speelt in Brezoi in Roemenië, wordt hij overal als een held onthaald. Dat heeft Guus niet onbewogen gelaten.

“Die hele tour was zo emotioneel, dat ook wij er soms van moesten huilen. Wat deze man daar teweeg heeft gebracht is ongelooflijk. Dat zijn muziek daar nog zó leeft, is onbegrijpelijk. Bensonhurst blues en Oscar Benton zijn verankerd in die cultuur.”

“OSCAR HEeft TOT HET EIND ZIJN EIGEN REGIE BEPAALD”

Voor het overlijden van Oscar kregen Johnny en hij nog de kans om enkele duo-shows te doen. Met hulp van zijn zoon Julian op piano en drums gaf Johnny als bandleider én souffleur van Oscar deze intieme shows gestalte. “Souffleren, het was niet alleen leuk om te doen maar vooral noodzakelijk anders kwam er nooit meer een eind aan een nummer. Oscar zong anders telkens hetzelfde of het verkeerde couplet. Ik zie die paar shows als het hoogtepunt uit mijn carrière, omdat dit de ultieme manier is van muziek maken. Heel spannend, omdat je met Oscar geen afspraken kon maken, het kwam neer op constant improviseren en die spanning mis je bij een band. Helaas bleef het bij deze paar shows. Oscar heeft tot het eind zijn eigen regie bepaald. Hij koos op het laatste moment helemaal voor zichzelf, zoals hij altijd gedaan had en wist wat de consequenties waren. Terug naar het verzorgingstehuis was voor hem sowieso geen optie meer.”

Guus kan dat beamen. “Op een bepaald moment vertrouwde hij geen enkele hulpverlener meer en daardoor was er geen zicht meer op zijn gezondheid. Hij zij altijd; ‘mijn moeder is 101 geworden en ik drink wat meer dan dat zij deed, dan word ik misschien 98, waar lul je dan over.’ Met andere woorden ik overleef jullie allemaal. Het was een bijzondere man maar we hadden het avontuur met Oscar nooit willen missen en onze naam Laporte hebben wij te danken aan hem, we dragen het met trots.”

“JE MAG FOUTEN MAKEN”

Dat er een roemrucht tijdperk is afgesloten wil niet zeggen dat beide broers op hun lauweren rusten. Het geeft ook ruimte voor nieuwe uitdagingen. Johnny speelt naast Barrelhouse graag met zijn eigen formaties Johnny Feel Good of Johnny Laporte Live. “Elke band heeft een andere chemie en dat vind ik te gek, goed voor je ontwikkeling, je blijft scherp. Ik heb ook de piano weer ontdekt en speel graag jazz-achtige improvisaties. Het is haast een soort therapie. Ook spelen Guus en ik af en toe story-tell shows en vertellen daarbij over onze bluestocht die in Indonesië begon en nooit eindigt. Op 26 juni aanstaande doe ik met Tineke een dinnershow in Q-Factory in Amsterdam. Voor het eerst na bijna anderhalf jaar staan we weer op de planken. Wanneer ik eraan denk voel ik de spanning al, heerlijk.”

Guus kan bijna niet wachten tot het weer zover is. “Wanneer Johnny en ik als duo optreden voelen we ook direct die spanning die daarbij komt kijken, dat is heerlijk. We spelen dan van alles, blues, krontjong, Eric Clapton, oude jaren zestig liedjes en alles wat er ontstaat, we zingen er ook bij. We bereiden niets voor en dat is zo ontzettend leuk, je mag fouten maken. Ik heb ontdekt dat ik nog steeds nieuwe technieken kan leren, ik blijf niet stilstaan. De gitaar neem ik nog

steeds elke dag ter hand en tegenwoordig probeer ik de fingerpicking techniek uit, via YouTube kan ik nog een boel ontdekken. Ik ben muzikant gebleven omdat mijn lieve vrouw, waar ik nu dertig jaar mee samen ben en me altijd die vrijheid heeft gegeven. Dat is echt uniek hoor. Ook al ben ik nu 71 jaar, er ligt nog een boel in het verschiet.”

Guus en Johnny verdienen in mijn ogen een eigen biografie en Barrelhouse een documentaire, maar voor het zover is kun je in het fascinerende boek De zeven levens van Oscar Benton alvast langs de zijlijn meelopen met deze twee dienstbare en vooraanstaande bluesmannen.

DE ZEVEN LEVENS VAN OSCAR BENTON**71 JAAR BLUES EN 1 EVERGREEN**

Méer dan een halve eeuw stond Oscar Benton op het podium. Op bluesfestivals met zijn band. Bij Toppop met zangeres Monica. Als achtergrondzanger van Jack Jersey in feesttenten. Met een orkestband in discotheken en nachtclubs. Maar ook met een groot orkest voor de Franse televisie om zijn hit ‘Bensonhurst Blues’ te zingen, wat een evergreen werd. In stadions en arena’s in Bulgarije en Roemenië. In gala voor de Tsjechische president in Praag. Internationale successen waar in eigen land vrijwel geen mens weet van had. Dit is de geschiedenis van een artiestenbestaan met pieken en dalen, waarbij alcohol en bordelen niet weg te denken zijn. Bentons talent om het bluesgevoel over te brengen is boven iedere discussie verheven. Dat om zichzelf ten gronde te richten eveneens.

In De zeven levens van Oscar Benton komt zijn eigenzinnige opvatting van de Chicago cityblues ter sprake, zijn succes op het Loosdrecht Jazzfestival alsook de reeks vrouwen in zijn leven, zijn Franse nummer 1-hit en de helende kracht van muziek op

het moment dat zijn lichaam het liet afweten. Tegelijk is dit niet alleen het verhaal van het leven van blueszanger Oscar Benton, dat op 71-jarige leeftijd ophield, maar evenzeer dat van de genadeloze showbizz. Van de honger naar roem en vooral de totale overgave daaraan. De passie van het volhouden tot het bittere einde, het laatste applaus. Het verhaal van de blues in Nederland.

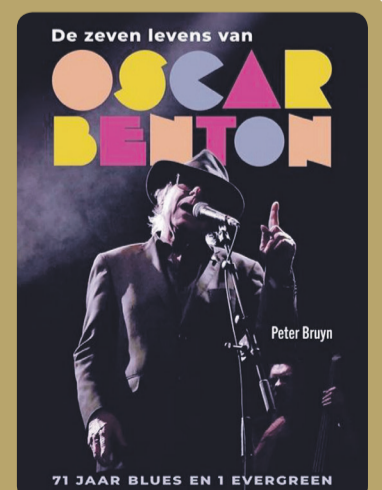
WINACTIE

Guus en Johnny Laporte geven 5 exemplaren weg van dit prachtige boek maar je moet er wel iets voor doen.

Beantwoord de vraag:

WAT ZIJN DE TITELS VAN DE LAATSTE 2 ALBUMS DIE JOHNNY LAPORTE SAMEN MET OSCAR BENTON GEMAAKT HEeft?

Mail je antwoord voor 15 juni naar: info@deblueskrant.nl

Auteur: Peter Bruyn
Uitgever: In de Knipscheer
ISBN 978-94-93214-13-2 NUR 662
240 blz.

Uitgave maart 2021